

Славейче

ИЛЮСТРОВАНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

Излиза всѣки месецъ презъ учебната година. Годишенъ абонаментъ 10 лева предплатени.
Одобрень и препоръчанъ отъ М-вото на Народната Просвѣта съ окръжно № 1667 отъ 16. IV. 1937 год.
Редакторъ: Георги Крънзовъ

ГОДИНА ВТОРА

БРОЙ 1

септември 1937

Всичко — пари, писма, материали — да се изпраща на адресъ: в. „Славейче“, ул. Чумерна, 29 — София. Пощенска чекова сметка № 624.

ДОСЕГАШНИ РЕДОВНИ СЪТРУДНИЦИ: Т. Г. Влайковъ, Дора Габе, К. Н. Петкановъ, Фани Попова-Мутафова, Ст. Станчевъ, Г. Хрусановъ, Б. Маковски, Н. Никитовъ, Г. Русиновъ, Г. Райчевъ, Сл. Красински Тр. Симеоновъ, Паулина Станчева, Ст. Андрейчинъ, Хр. Стоянова, Чичко Данчо, Ан. Цанова, Елинъ-Пелинъ, Д. Немировъ, Йоз. Стубелъ, Ц. Цаѣтановъ, Д-ръ Н. Станчевъ, Р. Станимирова, Ненчо Савовъ, Сл. Ангеловъ, Лука Тодоровъ, Ан. Каралийчевъ, Н. Розалиевъ, Д-ръ Авр. Ив. Рапонски, Вл. Русалиевъ, П. Михайловъ, Ж. Божилова, Здр. Митовски, Ас. Калояновъ, В. Паспалева, Гр. Угаровъ, Рачо Стояновъ, М. Грубешлиева, Бор. Василевъ, Г. Костакевъ, Мл. Исаевъ, Вл. Симеоновъ, Ст. Чилингировъ, Ст. Мокревъ, Люб-Дойчевъ, М. Московъ, Хр. Огняновъ, Пантелей Матеевъ, Е. В. Лазаркевичъ, Н. х. Младеновъ, Д. Дружевъ, Г. Атанасовъ, Ил. Бешковъ, М. Кисимовъ, Ст. Баровъ и др.

ПЪРВИТЪ МИ ДЕТСКИ ИГРИ

отъ Т. Г. Влайковъ

Привечеръ. Спрѣли сме се нѣколко деца отъждъ моста, край бабини Донини, и неуспѣтно се заиграваме. Играта ни е криеница на нѣщо. Едно дете ще иде навътре изъ пжтеката и поглеждаме оттамъ крадешкомъ. Голѣмото момче пита нѣщо Мото, па го улавя за ржка и повежда го презъ моста. Тръгваме и ние следъ тѣхъ отдалечъ.

— Хайде ли?
— Не още.
— Хайде ли? — викаме пакъ нетърпеливо.

— Хайде — обажда се отдалечъ момчето.

Всички се втурваме изъ пжтеката и почваме да търсимъ между камънитъ на дуvara скритата трѣсчица. Взираме се тукъ и тамъ, навлизаме по-навътре и все търсимъ, търсимъ.

— Ето я! — извиква радостно едно отъ децата. И сочи трѣсчицата. Всички го гледаме завистливо. Сега пъкъ то ще я скрие. Връщаме се другитъ къмъ моста. И пакъ: — Хайде ли? Не още! ... — Хайде! — И отново почваме всички да се ровимъ и пощемъ по дуvara, додето нѣкое късметлия дете не извика: — Ето я!

Като се втурваме веднажъ всички изъ пжтеката, при блѣсканицата бутватъ едно отъ децата, Мото Цановичинъ, и той хоп! — въ ржката. Извиква уплашено. Нѣкой бързо го залавя, та не пада, а нагазва само и водата го облива до колѣнитъ. Помогатъ му да излѣзе на пжтеката. Отъ политъ на ризата и на абенцето му тече вода. Мото трепери отъ страхъ и плаче. Всички го наобикаваме. Той продължава да плаче и стои безпомощно на пжтеката. Гледаме го плахо и гузно и не знаемъ какво да правимъ.

— Защо плачешъ, бр? — извиква отъ при моста едно голѣмо момче. — Кой го е билъ, а?

— Никой не го е билъ. Въ ржката падна.

— Въ ржката ли? — и момчето тръгна къмъ насъ. Разбѣгваме се навътре изъ пжтеката и поглеждаме оттамъ крадешкомъ. Голѣмото момче пита нѣщо Мото, па го улавя за ржка и повежда го презъ моста. Тръгваме и ние следъ тѣхъ отдалечъ.

— Дома чакъ ще го води, — казва нѣкой. — А майка му каквато е... Колко ли ще го бие!...

Мото върви съ голѣмото момче. Отъ политъ му още капе вода. Какъвъ уплашенъ изглежда! Отъ майка му го е страхъ.

Дохождаме срещу нашия вратникъ. Стрелва ме плаха мисль: не щатъ ли и мене да се каратъ, че съмъ закъснѣлъ? Ала жалкия видъ на другарчето заслани тази мисль. Азъ не се отбивамъ дома. И продължавамъ да вървя съ децата. Не любопитство е това, що ме кара да се не отлъчвамъ отъ тѣхъ. Друго нѣщо е то... Горкичкиятъ Мото, ще го бие сега майка му!... И наредъ съ чувството на съжаление, смѣтно долавямъ у себе си и нѣкаква решителност. Видямъ я сжщата решителност и въ очитъ на всички: не ще дадемъ да го биятъ него!...

Ето я и Мотовата къща. Момчето въвежда мокрото ни другарче вътре. То върви разтреперано. Ние колебливо прекриваме прага и спираме се предъ вратника. Всички плахо се заглеждаме къмъ отворенитъ къщни врата и слухтимъ... Какво ли ще стане?...

Цѣлъ изтръпналъ, азъ си думамъ шепнишкомъ: „Давно я нѣма, Божичко, давно я нѣма!“...

— Нѣмало я страна Цановица — обажда голѣмото момче, като излиза изъ къщи. — Кака му щѣла да го изсуши. Менъ ми отлеква.

— Нѣма я, нѣма я!
И всички весело се заприпкваме къмъ домоветъ си.

КЪМЪ УЧИЛИЩЕ

Хвъркна лѣтото прекрасно — задъ морета се закри, — хвъркна августъ, топълъ, ясенъ, и септември зацари.

Звънъ се лѣе въ градоветъ, изъ паланки и села, — въ погледа ни, радостъ свѣти, грѣятъ нашитѣ чела.

Сякашъ най-любима пѣсень, носена отъ вѣтрове, — въвъ настѣпидата есенъ къмъ наука ни зове!

Сбогомъ, хубави балкани, сбогомъ, ширни равнини, че звънѣцътъ утромъ рано пакъ звъни, звъни, звъни!

Ненчо Савовъ

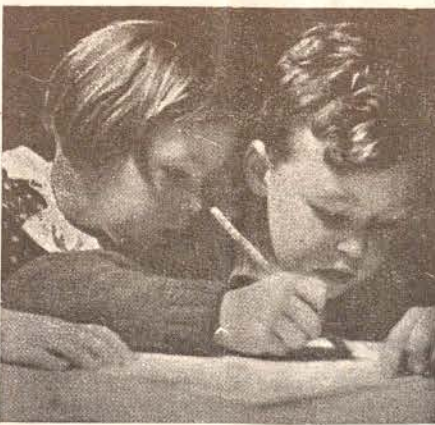
Новата учебна година

Прощавай, сбогомъ, лѣто! Сбогомъ и вамъ, хубави лѣтни игри! Свърши се ваканцията. Колко е хубаво, когато следъ лѣтнитъ игри, полската работа, идва новата учебна година! Тя ни носи нови надежди и нови успѣхи.

Ето ни пакъ въ училището. Бързо и шумно влизаме въ стайтъ. Заемаме мѣстата си. Радостъ ни изпълва. Отново ще се видимъ съ нашитѣ учители, отново ще чуемъ тѣхния сладкъ гласъ.

Приветъ вамъ, учители драги! Ние пакъ сме при васъ.

Дано тази година бжде най-хубавата и най-успѣшната ни учебна година, за да си спомняме винаги съ радостъ за нея!

ЛЮБИМКАТА НА ДЕЦАТА ОТЪ ЦѢЛЪ СВѢТЪ

Шърлей Темплъ

по случай новата учебна година пожелава на всички читатели на в-къ „Славейче“ отличенъ успѣхъ и добро здраве.

ЛѢТОТО СИ ОТИВА

Жълтъятъ роднитъ поляни, горитъ глѣхнатъ день следъ день, че скоро есенъ ще настане, ще брули вѣтрѣтъ студень.

По стрѣхитъ и по горитъ не ще се чува дружный хоръ на птичкитъ, шо цѣло лѣто браздѣха синия просторъ.

Но друга радостъ ще залѣе широко нашата земя: селякътъ волно ще запѣе въ градини, ниви и лозя.

Че почналъ е въвъ ранна пролѣтъ земята черна да оре, да сѣе, жѣне и копае навредъ изъ родното поле.

Сега ще сбора плодъ обилень отъ всѣка вѣйка, всѣки клонъ, — следъ толкозъ тежъкъ трудъ усиленъ ще пълни съ радостъ своя домъ.

Радка Станимирова

Ангелъ Каралийчевъ

ПЕРО И ОРѢХЧЕ

До прозореца на книжарницата, хвърлено между две мастилници, стоеше лѣскаво металическо перо. По-рано то се намираще въ една кутия, заедно съ деведесетъ и деветъ други пера като него, ала всички бѣха купени и отнесени да вършатъ работа. Стоеше перото до мастилницитъ, до гуменитъ топки, до моливитъ и гледаше навънъ. Когато слънцето впиеше погледъ презъ прозореца, то почваше да блѣщука като малка звезда, а чернитъ мастилници се пукаха отъ завистъ: толкова е ситно, а какъ лъщи!

На улицата, предъ книжарницата се кривѣше стара, суха

круша. Тя хвърляше на плочитъ прошарена сѣнка. Подъ тая сѣнка лежеше ленивъ черъ котакъ, пълень съ бълхи. Той скиторѣше и ядеше отъ полонитъ яйцата на кокошкитъ. На крушата си бѣше свило гнѣздо едно орѣхче, дребно пиле, голѣмо като орѣхъ, много сиромашко, много пѣргато и приказливо. То носѣше мухи и зърна за наследника си въ гнѣздото, носѣше и новини отъ всѣкъде, които разправяше на перото. А сутринъ, кацнало върху нѣкое сухо клонче, чуруликаше по-хубаво отъ славеи и заливаше съ пѣсни душата на перото. Птичката обичаше перото съ майчина обичъ.

Котакътъ съ зеленитъ очичесто поглеждаше нагоре къмъ гнѣздото. Преди три недѣли той бѣше излязъ едно отъ двѣтъ новородени пилета. Случайно паднало глупавото орѣхче като политало да хвъркне съ голитъ си крилца. И сега шомъ злочестата майка срещнѣше зеленитъ очи на тлѣстия котакъ, цѣла настрѣхваше.

— Когато излѣзнешъ отъ тука, — думаше птичката на перото, — първата ти работа ще бжде да напишешъ едно оплакване отъ мое име до сждията. Нека осжди и накаже този котаракъ, този разбойникъ, дето ма почерни гнѣздото и ми нарани сърдцето!

— Не само молба, ами кога излѣза и видя напреде си бѣла книга, ще напиша една огнена статия противъ този бездѣл-

никъ, който не е хваналъ презъ живота си нито една мишка, а лапа само крилати души. Като напиша статията, ще я изпратя да я напечататъ въ нѣкой вестникъ... Сега попѣй ми малко!

Орѣхчето отваряше човка и почваше да чурулика. Перото гълташе звущитъ, както пчелата гълта цвѣтния прашецъ. На този свѣтъ то обичаше най-много милувката на слънчевия лжчъ и звуковетъ на пѣсенята.

— Дано, — въздишаше то, — книжаринътъ ме продаде на нѣкой богатъ човѣкъ, който има радио. Денемъ ще работя, ще шаря по бѣлитъ листове, ще пиша неуморно писма, а нощемъ ще почивамъ мирно на масата и ще слушамъ по радиото гласове на пѣвци отъ Неаполъ, отъ Парижъ, отъ Москва и отъ Копенхагенъ. Ахъ, дали

съмъ родено отъ фабриката съ късметъ!

— Чудно нѣдеси ти! — думаше му орѣхчето, — седишъ и слушашъ, а нищо не ядешъ. Какъ живѣешъ безъ храна, не мога да разбера.

— Мене не ми се яде, ала ми е жадно, — отговаряше перото. — Че какво искашъ да пиешъ?

— Мастило.

Тогава птичката отлиташе до сѣсденото лозе, донасяше едно черно гроздово зърно и го търкаляше къмъ перото:

— Пий гроздовъ сокъ — той е черъ като мастило. Зърното опираше до стѣклото и не можеше да мръдне по-нататѣкъ.

— Бутни го по-насамъ! — викаше перото.

— Не мога, защото стѣклото прѣчи.